

Štev. 1.

V Ljubljani, 1. prosinca 1916.

Leto XVII.

Majka toži . . .

Joj, majka, kaj vam je sklonilo hrbet,
kaj vam je lase pobelilo,
kaj vam je oči omračilo
ta kratek čas ? . . .

Težko breme nosim :
Moj prvi sin v boju je pal,
Bog ga ljubil in ga je k sebi pozval . . .

Od skrbi so mi sivi lasjé :
Moj drugi sin v rudniku dela daleč odtod,
v zemljo iz zemlje njegova edina je pot,
več ne pozna dobrot . . .

Jokam, da kmalu si izjokam oči :
Tretji sin, oče peterih otrok,
toži : dela ni.
Kje bi zaslužil jim kruhka — o, joj ?
Deca zmrzuje vse dolge dni,
glad se jim roga ; dela ni . . .

Davorinov